

„Velem történt”

A Magyar Rendészettudományi Társaság „Velem történt” pályázat felhívásának olvasásakor, úgy éreztem végre szavakba ölthetem a velem történeteket, ami megváltoztatta az életutamat, hiszen a szolgálatom során gyökeres fordulópontot jelentő események a mai napig hatással vannak rám. Ezzel az írással talán nemcsak én, de a rendőri szakma is levonhat tanulságokat. 25 éve szolgálom a Hazát, és egy olyan rendkívüli esemény határozta meg sorsomat, attitűdömet, mely csak erősítette a rendőri elhivatottságomat. Az események pillanatok alatt történtek, azonban narratívámat, életemet, lelkemet és a szakmához fűződő kapcsolatomat alapjaiban változtatta meg.

A történetem egy átlagos szolgálati napnak indult, kicsit már a szeretet ünnepének hatása alatt. 2020. december 23-át írunk, és a BRFK IV. kerületi Rendőrkapitányságon szolgálatparancsnoki feladataimat teljesítettem a szokott módon. Azonban ami aznap történt kitörölhetetlen az emlékeimből és a mai napig elevenen élnek bennem. 2020. december 24-e reggelén az I-es napszakos állomány a szolgálatba érkezett. És persze úgy, ahogy lenni szokott, a karácsonyi hangulatot becsempészük a kapitányságra és az otthonról hozott süteményeket kínálhattuk egymásnak. Közben beszélgettünk, hogy fogjuk tölteni a szeretteinkkel a Szent Estét. Az ünnepi hangulat hamar alábbhagyott, amikor 6 óra 00 perckor a nappalos állománynak Újpest 121-es hívóval rendelkező gépkocsizó járőrnek megkezdtem a szokásos eligazítást. Nem sokkal ezután a Tevékenység Irányító Központ címet adott számukra. Több állampolgári bejelentés érkezett, miszerint a IV. kerület Kassai utcába egy férfi a lépcsőház ablakán és az ajtókon dörömböl. A járőrök az ünnepi és a baráti hangulatból a címre indultak intézkedni. Jól ismerték a helyszínt, hiszen már több rendőri intézkedés történt itt, hajléktalan személy, ittas állapotban a lépcsőházba máskor is be szeretett volna jutni. Úgyhogy ezzel a tapasztalattal indultak meg a járőrök, azaz „rutin intézkedésnek” indult az esemény.

Újpest 121-es a címre igyekezett és az I-es napszakos állomány szolgálatparancsnokaként megkezdtem részükre a szolgálatot adni. Röviddel a kiérkezés követően a szolgálati rádió körözünyben egy halk, nyugodt hangot hallottam, de pontosan nem értettem a mondandót, ezért kiélesedtek az érzékeim. Egy újabb rádióforgalmazás követte a halk bejelentkezést, és minden tisztán érthető volt: „*Segítség, megszártak!*” Aki hallotta ledermedt, azonnal nem is akartuk elhinni. Felfoghatatlan tűnt, hogy ez megtörténhet. A kollégám felém fordult, és megkérdezte: „*Ez L. P. volt?*” Amikor a kérdést kimondta és felfogtam, realizálódott bennem, hogy valami nagy baj történt. A következő bejelentkezés pedig kétséget kizáró volt: „*Megszártak! Vérzek! Segítséget kérek a helyszínrre!*”

Nem volt kérdés, a kollégámmal a rajtunk lévő felszerelésben és a rendelkezésre álló kényszerítő eszközökkel az egyik szolgálati gépkocsiba ugrottunk és elszántan, tette készen azonnal a megadott címre hajtottunk. A helyszínre sietve rádión keresztül kértem a TIK-et, hogy küldjék az Országos Mentőszolgálatot, valamint további megerősítő erőt irányítson minél gyorsabban a címre. A címre vezető út számomra olyannak tűnt, mintha egy sötét csöben haladnék és közben kék és piros fények cikáznak körülöttem, és ez az élmény kitörölhetetlen elmémbe. Pillanatok alatt megérkeztünk, és ahogy a Kassai útra bekanyarodtunk, megpillantottam az Újpest 121-es járőrök szolgálati gépkocsiját, de mást is. Megpillantottam az egyik járőrt is. A bal hátsó keréknek háttal támaszkodott, feje lehajtvá, mint aki a térdeit nézi. Feltűnt, hogy a ruházata és felszerelése hiányos. A látvány aggodalmat keltett bennem, és ahogy bírtam, szaladtam hozzá. Ült mozdulatlanul, bőre fehér, melyet a hajnali napszak még vészjóslóbbá varázsolt. Megpillantottam a bajtársam külső sérüléseit, amit addig csak háborús filmekben láttam. Fejbőre a fülére lógott, felső testén több szúrás és vágási nyomok látszóttak, melyekből folyt a vér olyannyira, hogy nem lehetett megállapítani egyáltalán, hogy hány seb lehet. A kolléga lassan felemelte fejét, a szemembe nézett és azt

mondta: „*Meg fogok halni.*” Felhívta a szüleit és elbúcsúzott tőlük. Az a tekintet, azok a mondatok mintha elevenek lennének ma is. Soha nem érzetem magam olyan tehetetlennek, mint abban a helyzetben. Addig azt gondoltam, fel vagyok készülve minden rendkívüli eseményre, de akkor, ott, ezt nem így éltem meg. Hosszú rendőri pályafutásom alatt ebben a helyzetben – ha csak egy másodpercre is – képletesen a padlóra kerültem. Aztán végighasított az agyamon, hogy hol lehet a társa, mi van vele, egyáltalán életben van-e még. Sok-sok kérdés cikázott bennem, és a haldokló kolléga mellett azt a döntést hoztam meg, ami a mai napig hatással van az életemre. Cipelem, mint egy súlyos keresztet. Egy döntés, melynek következményeit akkor és ott nem volt időm mérlegelni. Nem tudtam semmit a másik kollégáról, nem válaszolt a rádión és a lépcsőházban is síri csend honolt. Messziről ugyan, de egyre erősödő hangon hallottam a közeledő szirénázó rendőrautókat. A döntésem megszületett, megkeresem a másik kollégámat. És nagyon súlyos mondatok hagyták el a számat: „*Minden rendben lesz! Itt lesznek mindjárt a többiek, de most itt kell, hogy hagyjalak, mert a társadról nem tudok semmit. Be kell mennem a lépcsőházba, hogy megkeressem.*” Rám nézett és a tekintete beleégett az elmémbe. Bólintott. Ez az a bólintás, ami most felsejlik, ahogy írom ezeket a sorokat. Egy kollégának se kívánom, hogy megélje ezt a helyzetet és egy ilyen kiélezett szituációban döntést kelljen hoznia. Megfogtam a kezét. Pár szóval próbáltam nyugtatni, majd elindultam a lépcsőház felé.

A lépcsőház bejárata csupán 5 méterre volt tőlünk, de szürreálisnak tűnt minden az elmúlással vegyített idő lassulása a szaladásom közben. Már megint ugyanaz az élmény, mintha egy sötét csöbe lennék. Szaladtam és az agyam izzott, kérdések cikáztak a fejemben: hányan lehetnek az elkövető(k), milyen fegyverzetük lehet, talán túszul ejtették a kollégámat, esetleg vannak még sérültek? Megannyi súlyos kérdés és közben csökkent a távolság a lépcsőház felé haladva. Ahogy egyre kevesebb lett a táv, annyira növekedtek a földön és a lépcsőkön hagyott vörös vértócsák. Megértettem miért volt olyan fehér a bőre. Csoda, hogy egyáltalán életben van.

Szaporáztam a lépteim. A 6. szintre felérve pillantottam meg a társát, aki az egyik lakás bejárati ajtója előtt mozdulatlanul ült az ajtónak támaszkodva. Szörnyű gondolatom támadt, de ahogy közeledtem felé és megszólítottam, felnézett. Sír. Sírás közben pedig szüntelenül a társa után érdeklődött, kezében a szolgálati lőfegyvere. A kiérkező kollégával a görcsben álló kezéből, az ujjait egyenként leválasztottuk a lőfegyveréről. Figyelmeztetett bennünket, hogy egy szinttel feljebb van az elkövető. És cselekednem kellett. Lőfegyverem olyan súlyosnak tűnt, mintha egy cementes zsákot cipelnék, izzad kezem pedig rendületlenül tartotta. Egy szinttel feljebb megláttam a hátán fekvő nagydarab férfit, nem messze tőle egy nagyméretű vadászkést. Az elkövető már nem adott életjeleket. A TIK-től kértem újra mentőt, a megerősítő egység részére pedig meghatároztam az elhalálozott elkövető személy és helyszín biztosítását. Visszaérkezve a 6. szinten lévő kollégámhoz kezeimmel végigsimítottam a ruházatát, hogy meggyőződjek esetleges sérüléséről. Közben a kíváncsiskodó lakókat vissza kellett küldeni a lakásukba. A kiérkező kollégával felemeltük az intézkedő kollégát és igyekeztünk minél hamarabb a rendőrautókhoz vinni. Közben bíztam a mentőautók mihamarabbi érkezésében. Lefelé haladva a kolléga kérdései csak záporoztak: „*Hogy van a társam? Hogy van a társam?*” Én meg csak hazudtam neki: „*Minden rendben van! Minden rendben van! Ne aggódj!*” Nem tehettem meg, hogy a sokkos állapotát még kritikusabbá tegyem.

Kiértünk a lépcsőházból és vártuk a mentőket. Elkülönítettük egymástól az intézkedő kollégákat. A súlyosan sérült kollégához szaladtam. A körülötte lévő egységeknek feladatokat határoztam meg és egy Police Medic kollégával elsősegélynyújtásban részesítettük. Talán reménytelennek tűnhetett akkor, de mégsem merült fel bennünk, hogy feladnánk! Igyekeztük megnyugtatni, szóval tartani, a figyelmét magunkra vonni: „*Minden rendben lesz! Minden rendben lesz!*” Akkor kevésnek tűnt, de utólag kiderült, mégis nagyon sokat értek ezek a

mondatok. Végre megérkezett egy mentő! A kollégákat elvitték és ott maradtunk a Reménnyel.

De a szolgálat még nem ért véget, nem volt idő gondolkodni, nagyon sok teendő volt a helyszínen. Folytattuk a munkát és tettük a dolgunkat. Dupla zárást rendeltem el, helyszíni biztosító rendőröket jelöltem ki, folyamatosan jelentettünk a TIK-nek, majd a vezetők is megérkeztek a helyszínre.

Az események maradandó nyomot hagytak bennem. Komplex poszttraumás stressz zavarban szenvedtem, annak minden nehézségével és következményével. Sok minden megváltozott, így többek között a rendőrség és az állampolgárok felé érzett viszonyom is. A szolgálati hely váltása részben segített, de nincs olyan nap, hogy ne gondolnék arra a bizonyos reggelre. A történetek után 43 évesen újra érettségiztem, hogy a Nemzeti Közszerződési Egyetemre felvételt nyerhessek. Jelentem, sikerült. A tanulmányaim elvégzése után eltökélt szándékom, hogy segítek másokon, akik hasonló helyzetet éltek meg. Nagyon sok kolléga írt vagy személyesen támogatott abban, hogy a traumatikus örvényből mihamarabb kimásszak. Ezek az őszinte szavak nagyon sokat jelentettek nehéz helyzetemben. Az események után a különböző szerveknél szolgáló barátaim kerestek meg az ország különböző pontjáról. Hihetetlen sok jó szándékot, erőt és bajtársiasságot tapasztaltam meg. Együttérzésükről biztosítottak, de azt, hogy pontosan min mentem keresztül csak azt tudja, aki a XI. kerületben történt tragédiát megélte. Amikor az esemény után átmentem hozzájuk a XI. kerületbe, hogy erőt adjak nekik, akkor mondták, hogy most már tudják min mentem keresztül, és csak most értenek meg. Ezekben a helyzetekben lévő kollégáknak még több pszichológusi segítségre lenne szüksége. Úgy érzem, hogy feladatom, sőt, küldetésem van. Ezért Tudományos Diákköri Konferenciára készülök, és a rendkívüli események hatásairól végzek kutatást. Munkámmal szeretnék hozzájárulni a rendőri képzések fejlesztéséhez.

Nagyon nehéz a mai napig erről az eseményről írnom vagy beszélnem. Amit viszont megtanultam, hogy mindenkit várnak otthon, és ezért vagyunk egymásért! A két sérült kollégával a kapcsolatom a mai napig fennmaradt és olyan láthatatlan kötelék van köztünk, amit csak nagyon kevesen értenek és tudnak.

Ez a történet nem csak az enyém.

Akik a helyszínen voltunk, mindannyiunknak megvan a maga története.

Velem ez történt.

Köszönettel tartozok: Dr. Markó Attila r. dandártábornok Úrnak a BRFK Rendészeti helyettesének és Dr. Medveczki Zsolt r. alezredes Úrnak a BRFK Koordinációs Osztályvezetőjének!

Tisztelettel: Nagy János c. rendőr főtiszt
BRFK XII ker. Rendőrkapitányság
Szolgálatparancsnok
NKE Rendészettudományi Kar
Határrendészeti Szakirány